

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Zlatan Ibrahimović
ADRENALINA: MY UNTOLD STORIES

Copyright © 2021 Zlatan Ibrahimović
Copyright © 2021 RCS MediaGroup S.p.A., Milan
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04206-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ

SA LUIĐIJEM GARLANDOM

ADRENALIN

MOJE NEISPRIČANE PRIČE

Prevela Jelica Petković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

SADRŽAJ

ZAGREVANJE (<i>Adrenalin i balans</i>).....	9
1. Makazice (ili <i>O promeni</i>)	15
2. Dribling (ili <i>O slobodi</i>)	49
3. Protivnik (ili <i>O ratu</i>).....	73
4. Lopta (ili <i>O ljubavi</i>).....	91
5. Menadžer (ili <i>O bogatstvu</i>)	113
6. Novinar (ili <i>O komunikaciji</i>)	145
7. Gol (ili <i>O sreći</i>).....	159
8. Sudija (ili <i>O zakonu</i>).....	179
9. Povreda (ili <i>O bolu</i>).....	199
10. Pâs (ili <i>O prijateljstvu</i>)	221
PRODUŽECI (ILI <i>O budućnosti</i>).....	247

Volim makazice.

Volim da udarim loptu stopalima, koja su najniži deo tela.

Pre nego padnem na zemlju, na trenutak posmatram svet naopačke i tada mi svi ostali – saigrači, sudija, publika – izgledaju naopako.

To je ekskluzivan i privilegovan pogled. I samo moj.

Posvećujem ovu knjigu onome ko voli da pravila, poglede i očekivanja okreće naopačke.

Jer samo sledeći sopstveni instinkt, sa upornošću i odlučnošću, posvećenošću i zalaganjem, može učiniti da pogled na svet bude jedinstven.

Privilegovan i ekskluzivan.

Z A G R E V A N J E

(Adrenalin i balans)

Milano, ponedjeljak, 4. oktobar 2021.

OK, predajem se.

Imam četrdeset godina.

Ja sam bog, ali bog koji stari.

Konačno to shvatam, kao što sam shvatio da moje telo nije više kao što je bilo pre. Godinama sam zanemarivao signale koje mi je slalo, kasnije sam ipak odlučio da ih slušam. Ne uspevam više da priuštim sebi nekoliko sprintova tokom meča, kao što sam to radio kao mlađi; ako se umorim ili primim udarac, potrebno mi je više vremena da se oporavim. Prilagodio sam svoju igru svom novom telu. Ne provodim više utakmicu u srcu šesnaesterca, gde lete projektili. Često se povučem i gradim igru, danas više radim za tuđe golove nego za svoje. Nije više vreme da se ističem, sve što

je trebalo da se pobeđi, pobeđio sam, sada mi prija da inspirišem i podstičem svoje mlade saigrače.

Imam četrdeset godina i dva sina, koji više nisu dečaci, već momci. U ovim godinama obično se podvlači crta i svode prvi računi, prvi bilansi.

To je i smisao ove knjige.

Danima sam pokušavao da se pretvaram da se ništa ne dešava, da ignorišem rođendan koji se približavao. Izbegavao sam da mislim o broju 40, ali onda, sinoć, video sam ga pred sobom, crvenog i ogromnog, kako zauzima celu fasadu hotela. Napravili su ga tako što su pojedine sobe osvetlili, a druge ostavili u mraku.

U ovom milanskom hotelu moja supruga Helena organizovala je zabavu iznenađenja, koja me je stvarno ganula. Bili su tu moji najmiliji, mnogi prijatelji iz celog sveta, važne osobe iz mog života. Bile su tu legende fudbala, treneri, čak i igrači prema kojima sam na terenu baš loše postupao. Nisam očekivao da ću ih sve ponovo sresti na toj terasi.

Rino Gatzuzo mi je objasnio: „Uvek si bio autentičan, čak i kad si ih udarao. Zbog toga su došli.“

Helena je bila sjajna. Sve je krišom organizovala i dala mi divan poklon. Uglavnom sam ja onaj koji poklanja drugima.

Mnogo puta sam ispričao kako sam otišao iz Rosengorda da postanem fudbalski šampion. Odrastao sam s olinjalom *selekt* loptom među stopalima, predribljavajući svakoga ko bi mi se našao na putu u Vrtu ruža, koji je u stvarnosti bio stecište imigranata svih rasa. Bila je dovoljna jedna varnica da međusobno zaratimo. Ali

to parčence nabijene zemlje bila je moja fudbalska laboratorija, škola u kojoj sam naučio trikove koji su učinili da postanem Ibra.

Bio sam dete roditelja koji su se rano rastali. Bio sam rastrzan između majke, koja se ubijala od posla da bi obezbedila hranu na stolu, i oca, koji je često imao prazan frižider. Ono što mi je falilo, to sam sâm uzimao. Krao sam bicikle i garderobu jer mi je bilo dozlogrdilo da me zezaju u školi. Uvek sam nosio sportske čarape umesto običnih i Malmeove trenerke, koje sam krišom uzimao iz svlačionice.

Potom me je lopta izvukla iz geta i povela ka nekom drugom životu. Stigao sam u Amsterdam, gde sam kupio prvi porše i upoznao Mina Rajolu, mog agenta. On i moja supruga Helena jesu i biće zauvek među najvažnijim osobama u mom životu.

Mino je mnogo više od menadžera, on mi je prijatelj, brat, otac, sve. Zacrtao je kurs moje karijere, mojih trijumfa, izvukao me iz najtežih trenutaka i rešio hiljade mojih problema. Što sam bio povređeniji, on mi je bio sve bliži.

Mino me je iz Holandije odveo u Italiju, zatim u Španiju, Francusku, Englesku, Ameriku i ponovo u Italiju.

Helena je uvek bila zrelija i odgovornija. Pomogla mi je da razmišljam, naučila me je zdravom razumu, a takođe i dobrom ukusu, jer zna da prepozna i stvori lepe stvari. Ima poseban talenat i smisao za eleganciju. Bilo je to njeno zanimanje i biće ponovo kad prestanem da igram. Tokom godina je uklonila toliko trnja iz mog divljeg karaktera, a iznad svega, poklonila mi je ono što mi je najdragocenije na celom svetu: moje sinove.

Iako fudbalera Ibru znaju svi, običnog Ibru malo ko poznaje.

Pokušavam da vam to sada ispričam, na pola puta između moje fudbalerske karijere koja počinje da bledi i drugačije budućnosti koja se približava, a koja je trenutno neodređena. Ova knjiga, u suštini, odražava moje trenutno stanje u ravnoteži između ta dva sveta.

Svako poglavlje zapravo počinje pričama sa terena i završava se razmišljanjima o svakodnevnom životu: od gola do sreće, od sudije do pravde, od asistencije do prijateljstva, od povrede do smrti...

Ne krijem se, ne glumim. Kao što je rekao Gatzuzo. Priznajem, na primer, da mi i pomisao o prestanku igranja fudbala izaziva nemir. Što se više približava trenutak napuštanja fudbala, to više raste strah od budućnosti: gde ću pronaći adrenalin koji me danas dovodi u sukob sa Kjelinijem?

Adrenalin, naslov ove knjige, ključna je reč u mom životu.

U svemu što radim potrebno mi je da prepoznam izazov i da se u to unesem najstrastvenije moguće. Stegnuti srce. Uvek je bilo tako i uvek će biti. Potrebno mi je da osetim adrenalin kako mi pumpa venama.

Te vene sa četrdeset godina i dvoje odrasle dece pumpaju na drugačiji način, jer danas imam i drugačije potrebe. Dok sam u prošlosti napadao sudije, danas im pomažem. Juče mi se dopadalo da razbijam i budem solo igrač, danas idem u Sanremo i raznežim se jer osećam naklonost i poštovanje Italijana. Ali je takođe i istina da teško dišem ako osetim previše ljudi oko sebe. Onda iz garaže izvučem jedan od mojih dragulja, odem na auto-put,

nagazim na gas i udaljim se od svakoga, ili pobegnem u šumu u potrazi za slobodom. Tražim ljude, a u isto vreme ih izbegavam.

Nije to jedina suprotnost koju prepoznajem kod sebe. Imao sam ih uvek, čine sastavni deo mog karaktera. Novost je da sa četrdeset godina pokušavam da ih kontrolišem. Kao što sam naučio da imam kontrolu i nad svojim reakcijama. Teško da me odbrambeni igrač danas može isprovocirati, kao što se to dešavalo na početku karijere. Više se ne prepuštam instinktu, mislim da sam postao uravnoteženiji. Verujem da je to zahvaljujući vremenu, Heleni i Minu. Tražim ravnotežu u svemu što radim. Čak i u vaspitanju svoje dece: disciplinu nadoknađujem nežnošću.

Reč *ravnoteža* mnogo lakše izgovaram na engleskom jeziku: *balance*. Često mi pada na pamet. Ako sam pre bio čist adrenalin, sada sam adrenalin i balans.

Ovo nije jevanđelje o nekom bogu, već dnevnik jednog četrdesetogodišnjaka koji svodi račune s prošlošću i gleda budućnosti pravo u oči, kao da je još jedan protivnik s kojim se treba suočiti.

1

MAKAZICE

(O promeni)

Beverli Hills, jesen 2019.

Veče je, upravo smo se vratili kući s večere u restoranu.

Telefon zvoni.

Helena pokušava da pogodi: „Mino?“

Tačno: Mino Rajola, moj menadžer. Ali nije ni bilo teško pogoditi. Danima me smara.

Nakon poslednjeg iskustva u LA Galaksiju, s eliminacijom iz plej-ofa, odlučio sam da okačim kopačke o klin, a on čini sve da se predomislim.

Pokušava još jednom: „Zlatane, igrač tvog nivoa i s tvojom sportskom istorijom ne može da završi karijeru u Americi. Reći će da si kukavica, da si smekšao, da si se zadovoljio malim stvarima. Gde je završio fudbalski lav, kralj životinja?“

„Dosta je, Mino. Završio sam. Prihvati to.“

Ali on navaljuje: „Ne. Moraš da se vratiš u Evropu i pokažeš da i dalje možeš da igraš s najboljima, uprkos povredi u Mančesteru. Bar samo na šest meseci, od januara do juna. Odradi to i posle radi šta želiš. Ti si Ibra. Moraš da napustiš scenu kao Ibra. Naći ću ti ugovor kad god poželiš.“

„Slušaj, Mino, postoji samo jedan način da me ubediš: adrenalina. Nije mi potreban kojekakav ugovor, potreban mi je izazov koji pumpa vene. Imaš li to?“

Sa trideset osam godina još mogu da se ubijem od treninga, osećam se skroz slomljeno i nastavljam dalje, ali ujutru, kad ustanem iz kreveta, treba mi dobar odgovor na pitanje: zašto i dalje to radiš, Zlatane?

A odgovor može biti samo jedan: jer će mi se sva ova patnja vratiti u obliku adrenalina i učiniće da se osećam dobro.

Nekoliko večeri kasnije, kod kuće sam i gledam dokumentarac na HBO-u o Dijegu Armandu Maradoni. U jednom momentu ređaju se kadrovi s neke stare Napolijeve utakmice i prikazuju publiku na San Paolu. Stadion je pun ko oko. Reditelj zaustavlja kadar na najvrelijoj tribini, momci su nagomilani jedan na drugog, pevaju, vrište, udaraju u bubnjeve, oseća se neverovatan elektricitet.

Uspravljam se na sofi, pažljivo posmatram i osećam kako adrenalin počinje da pumpa, ovde, u venama na vratu. *Tam, tam, tam...*

Odmah telefoniram Minu: „Zovi Napoli. Hoću u Napoli.“

„Napoli?“

„Hoću da igram za Napoli.“

„Ma jesi li siguran?“ pita me zbunjeno.

„Želiš li da nastavim da igram? Moj adrenalin su navijači Napoli. Idem tamo, na svaku utakmicu dovešću na stadion osamdeset hiljada ljudi i osvojiću *Skudeto* kao za vreme Maradone. Sa osvajanjem italijanskog prvenstva, izludeću ih sve. To je moj adrenalin.“

Pričamo s klubom, pregovaramo i nalazimo dogovor. Sve gotovo. U Napoliju sam.

Trener je Karlo Ančeloti, koga dobro poznajem, bili smo zajedno u Parizu. Srećan je što smo ponovo zajedno i čujemo se skoro svaki dan. Objašnjava mi kako namerava da me ubaci u igru.

Nisam razgovarao s predsednikom Aureliom de Laurentisom, ali sam ga već upoznao. Desilo se to pre nekoliko godina, dok sam bio s porodicom na odmoru u Los Anđelesu.

De Laurentis je saznao da smo smešteni u istom hotelu i ostavio nam je poruku na recepciji. „Večeras ste pozvani u restoran.“ U prilogu je bila i adresa.

Nije izgledalo kao poziv, već kao naređenje.

„Idemo“, odmah sam rekao Heleni.

Proveli smo jedno veoma prijatno veče.

* * *

Pronalazim jednu kuću na Pozilipu koja bi mogla biti prava za mene, ali s obzirom na to da ostajem samo šest meseci i da mi svi ponavljaju da je grad prilično haotičan, razmišljam i o mogućnosti da živim na brodu.

Dana kada treba da potpišem za Napoli, 11. decembra 2019, predsednik De Laurentis otpušta Ančelotija. I to usred šampionata.

Imam loš predosećaj. To je rđav znak. Ne mogu da verujem tom čoveku. Neko poput njega ne može dati stabilnost ni meni ni timu. A znam i da je Rinu Gatusu, iako smo prijatelji, potreban drugačiji centarfor za njegov sistem igre 4-3-3. U stvari, nije se ni oglasio.

Sve otpada.

Nekoliko dana kasnije zovem Mina i pitam ga: „Kome sam najviše potreban? Koji tim je u najvećim govnama?“

Nisam u potrazi za ugovorom, u potrazi sam za izazovom.

„Milan je izgubio 5:0 u Bergamu.“

Uglavnom, iz principa, nikad se ne vraćam u tim u kojem sam već igrao, zbog rizika da ne bude gore nego prethodni put.

Ali ovog puta je drugačije. Milan je izgubio 5:0.

Naređujem Minu. „Zovi onda Milan. Idemo u Milan.“

Moj izazov će biti da vratim na vrh jedan od najprestižnijih klubova na svetu. Ako uspem, to će vredeti više nego sve ostalo što sam uradio u drugim timovima.

To je moj adrenalin.

* * *